

T.O. HIETALA

Valonfuori

Valontuoja

Valontuoja

Kirjoittanut: Tarmo Olavi Hietala

Kuvitus ja kansi: Tarmo Olavi Hietala

© 2018 Tarmo Olavi Hietala

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-800-631-2

Sisällys:

Saatteeksi

Arkananmaat-kartta

Esinäytös

Valontuoja

Silmän perintö

Saatteeksi

Jossakin syvällä meissä kaikissa on kuin toinen maailma, se ei ole kaukana, mutta usein mieltemme ulottumattomissa. Maailma jossa kuitenkin elämme joka päivä ja joka ikinen hetki. Joskus se oli paikka missä kaikki oli selvää. Kaikki oli mustaa ja valkoista, mutta vanhemmiten se on alkanut harmaantua. Se on maailma missä teemme jokapäiväisiä päätöksiä, maailma missä tuomitsemme, maailma missä rakastamme. Se on maailma missä ovat meidän tietomme ja tunteemme. Se on kuin taulu, jonka elämä on muokannut meille jokaiselle yksilölliseksi. Se on tietoisuutemme. Se on paikka, missä käymme taisteluistamme suurimman.

Tämän tarinan tarkoitus ei ole kertoa lukijalleen totuutta tai antaa vapautta. Ei johdatella eikä opettaa. Tarkoitus on herättää. Herättää ajatuksia. Tämä on tarina eräästä salatusta maailmasta, kurkistus sen tietoisuuteen, eikä mikään osa tarinasta välttämättä ole sen enempää totta, kuin valhettakaan. Se on vain tarina, ja ennen kaikkea se on *symbolinen*. Erityisesti se on tarina niille, joilla on silmät jotka näkevät ja korvat jotka kuulevat. Ja niin kuin kaikki elämän suuret tarinat, se paljastaa salaisuutensa vasta lopussa, silloin kun emme enää voi valita toisin.

Arkananmaat

Esinäytös

Synkän aamuyön pimeydessä, tuulessa kahisevien puiden varjoissa, punaiseen kaapuun ja paksuun viittaaan pukeutunut mies rivakoitti askeliaan. Hän inhosi punaista vaatettaan ja sitä mitä se edusti, mutta hänet oltiin ajettu tiukoille. Hän ei vain yksinkertaisesti nähnyt muuta vaihtoehtoa kuin alistua. Pohjoisen ilma oli tähän aikaan vuodesta kalsea ja lähes yhtä kylmä kuin miehen mietteet, hänen partansakin tuntui olevan kohmeessa. Hän retuutti ranteesta pitäen perässään nuorta naista, joka kannatteli sylissänsä pientä kääröä, jonka uumenista pilkottivat pienen pienet ja siloposkiset kasvot. Nainen itki hiljaa, vauva nukkui.

Mies tempoi naista perässään yhä lujemmin, heidän saapuessa pienen tunnelin suulle, joka oli peitetty niin taidokkaasti risuilla ja oksilla, ettei sitä saattanut ulkopuolisen silmä ympäristöstä erottaa. Hetkeäkään empimättä mies veti heidät sisään oksiston peittämään onkaloon. Heidän takaansa suuaukosta sisään puhaltava tuuli ujelsi kaihoisasti säkkipimeän ja miltei ahdistavan ahtaan tunnelin kivisistä seinistä.

Hetken aikaa heidän kuljettuaan, mies erotti viimein jonkin matkan päässä edessään haalean kellertävää, soihdun suomaa valoa. Hän nopeutti jälleen askeliaan ja kiristi otettaan naisen ranteesta. Saavuttaessaan hupulla kasvonsa peittäneen, soihtua pitelevän ja vaatimattomaan mustaan kaapuun pukeutuneen miehen, hän tervehti tätä tottuneesti ja vaitonaisesti vasen kämmen painettuna rintaansa. Soihtua pitelevä mies vastasi hiljaa tervehdykseen samalla rauhallisella eleellä.

”Onko tämä tyttäresi?” Mustakaapuinen kysyi laskettuaan kätensä, tarkastellen samalla riutuneen näköistä naista katseellaan päästä varpaisiin.

”Kyllä, meidän *pyhien* keskuudessa kasvanut. Hän on hyvin voimallinen.” Punakaapuinen mies nyökkäsi kylmäkiskoisesti vastaukseksi.

”Ja tuo on hänen poikansa?” Mustakaapuinen jatkoi, osoittaen nyt pitkällä vaalealla sormellaan naisen sylissä rauhallisesti hengittävää kääröä.

”On.” Punakaapuinen kuiskasi kohmeisen, vaalean partansa suojista. ”Vaikkakin sodan lietsomalla vihalla häpeällisesti siitetty.” Hän vielä sihahti.

”Oikein soturin jälkeläinen siis?” Mustakaapuinen supatti innostuneesti huppunsa uumenista. Punaiseen pukeutunut mies tyytyi murahamaan ärtyneesti.

”He kelpaavat mainiosti.” Mustakaapuinen jatkoi ja kumartui lähemmäksi nähdäkseen tarkemmin. ”Tyttö pitää merkitä.”

Punakaapuinen pudisti päätään. ”Ei, mitä tahansa muuta, mutta ei sitä. Se on ainoa ehtoni.”

”Sitten meille ei valitettavasti jää vaihtoehtoja. Mistä me sitten tiedämme, että tyttö pitää suunsa supussa? Silloin emme myöskään tarvitse enää sinunkaan palveluksiasi.” Mustakaapuinen kuiskasi kalseasti.

”Jää, yksi. Jos vain suostut, vannon etten petä veljestöä.” Punaiseen pukeutunut mies sanoi kylmästi ja irrotti otteensa naisesta, jonka jälkeen hän veti hitaasti vyöltään soihdun valossa kimmeltävän ja vasta päiviä sitten taotun miekkansa. Hän viilsi kämmeneensä syvän haavan ja tarjosi sitten verta tihkuvaa kättään mustakaapuiselle.

”Mistä tiedän, että veresi vala on pitävä?”

”Sinetöi sinä se omallasi.” Punakaapuinen vastasi.

Mustakaapuinen näytti puntaroivan ehdotusta hetken, kunnes hänen pitelemän soihdun lepattavassa liekissä saattoi erottaa hänen suupielensä kääntyvän ivalliseen hymyyn. Hän asetti soihdun seinälle kannattimeen ja kaivoi nopeasti viittansa uumenista pienen lasipullon ja puristi miehen kämmentä, tirskauttaen tämän verta aimo annoksen pullon pohjalle. Sitten hän kaivoi vyöltään oman tikarinsa ja viilsi sillä

varovasti etusormensa päähän. Täydellisessä hiljaisuudessa punakaapuinen mies saattoi kuulla veritipan molskahtavan raskaasti oman vrensä joukkoon, kun mustakaapuinen asetti vuotavan sormenpäätänsä pullonsuulle. Pullossa oleva veri kirkastui kirkkaan läpinäkyväksi.

”Juota se hänelle ole hyvä, se sinetöi hänen huulensa sekä tulevan kohtalon. Jätä kuitenkin puolet vielä minulle. Säästän sen herramme tulevalle valitulle, se on hyvä alkusysäys valitun vielä kirjoittamattomalle kohtalolle. Tämä sinetöiköön myös meidän sopimuksemme.” Mustakaapuinen sanoi ja ojensi pullon kohti kyynelehtivää naista. Punakaapuinen tarttui pulloon riuskasti ja pakotti tyttärensä kovakouraisesti nielemään. Kun pullonsisältöä oli vielä suurin piirtein puolet jäljellä, hän ojensi sen takaisin omistajalleen, joka sulloi sen huolellisesti takaisin mustan kaapunsa uumeniin. Yhtäkkiä Lapsi heräsi ja sen itku kaikui korvia viiltävinä rääkäisyinä onkalon kosteista seinistä. Nainen itki myös, mutta hiljaa ja hänen pulleat kyyneleensä valuivat vuolaina vauvan irvessä huutaville kasvoille.

”Ei, ole sinä hyvä.” Punakaapuinen tiuskaisi ja tyrkkäsi naisen ja tämän sylissä kirkuvan lapsen kohti mustakaapuista, jonka pitkät sormet kiertyivät tiukasti naisen repaleisen viitan ympärille, jättäen siihen määrän tummanpunaisen tahran. ”Jätättekö kansamme nyt rauhaan?”

”Kyllä vain ja sinäkin saat pitää ruumiisi. Olemmehan jo suuren työmme loppusuoralla.” Mustakaapuinen supisi huppunsa uumenista.

”Pitää ruumiini? Olisitko tehnyt minulle samoin kuin *hänelle* jonka silvoit kolmeksi? Sielullasi on jo paljon painoa, minä varoitan sinua, et tiedä millä leikit, mitä sitten ikinä suunnitteletkin.”

”Älä sinä sillä vaivaa mieltäsi, sitä paitsi *silvottu* on minulla hyvässä tallessa, odottamassa kohtaloaan.” Mustakaapuinen vastasi taputuksen vapaalla kädellään merkitsevästi rintaansa. ”Keskity sinä vain omaan kohtaloosi ja pidä sinulle uskottu kansa kurissa ennen viimeistä siirtoamme.” Mustakaapuinen lopetti ivallisesti. Punakaapuinen vastasi katkerana hiljaa nyökäten, mutta ei malttanut olla vielä sanomatta;

”Et voi pakottaa pyhimystä itseesi, se tulee kostautumaan. Ole siis varuillasi. Tarvitset myös vielä *viimeisen sinetin* rakkaan Silmäsi valitulle, ketä hän ikinä sitten onkaan. Ja arvestani huolimatta myöskään minä en aio olla ikuisesti narrisi.”

”Hah, olet nyt yksi meistä, halusit tai et, olet tehnyt valintasi ja arpesi pitää huolen uskollisuudestasi. Sama pätee myös *Pandhordiniin* ja *Bobhametiin*, He eivät olleet yhtä yhteistyökykyisiä kuin sinä ja tästä syystä heidän paikkansa on ainakin toistaiseksi *Uhrisaarilla* valvontamme alaisuudessa. Heidätkin on luonnollisesti arvella merkitty.” Mustakaapuinen vastasi nauraen kolkosti ja riuhtaisi naista lähemmäksi. ”Ja tässä minulla onkin jo kandidaatteja viimeiseksi sinetiksi oikein kaksin kappalein! En tainnutkaan vielä nimittäin kertoa sinulle mihin ajattelin tyttäresi käyttä.” Hän lopetti julmasti myhäillen.

”Anna anteeksi rakas lapseni, että minun ja maailman synnit lankeavat niskaasi. Sinun on oltava vahva, mutta minä lupaan sinulle, että lopussa me olemme kaikki saava ansiomme mukaan.” Punakaapuinen kuiskasi lastaan itkuisesti rauhoittellevalle tyttärelleen ilme kovana ja osoitti sitten sormellaan mustakaapuista. ”Ja sinä, kuuntele tarkkaan tämä viimeinen varoitukseni sana; Kun *tietoisuutemme* vielä palaa ja istuutuu valtaistuimelleen, on viimeisen tuomion aika. Silloin sinunlaisillesi ei ole enää sijaa. Edes silvotun veri ei tule sinua pelastamaan, vaikka kaikesta päätellen olitkin niin ajatellut. Yliarvioit sen maanpäällisen voiman, joka myös minun suonissani virtaa. Sillä vaikka vähäpätöisen ihmisen silmissä se on väkevää, niin se on kuitenkin vain peilikuva, pelkkä heijastus korkeammasta totuudesta.” Tämän sanottuaan hän kääntyi punainen viitta hulmahtaen ja katosi ripein askelin takaisin tunnelin pimeyteen. Tällä kertaa yksin. Mustakaapuisen miehen kolkko ja halventava nauru sekä naisen ja lapsen lohduton itku seurasivat häntä vielä pitkään tunnelin rosoisissa seinissä.

Ulos astuessaan hän erotti harmaan aamun jo sarastavan puiden katveesta. Tosin tuo päiväsaikaan korkealla ilmassa leijuva harmaa usva, joka oli peittänyt *Arkananmaiden* taivasta niin pitkään kuin mies vain muisti, tuskin väistyisi koskaan. Edes viimeisen tuomion hetkenä.

Pikemminkin päinvastoin, se tuntui vain paksunevan päiväpäivältä läpitunkemattommaksi.

Mies huokaisi, hän tunsi silkan vihan kuohuvan suonissaan. Viimein hän antoi sille periksi ja se kirvelsi polttavasti hänen rintaansa sekä kämmenen tuoretta haavaa, kuin myös kauttaaltaan hänen mieltään. Sota oli ollut raaka ja armoton, eikä hänen kansallaan ollut ollut mahdollisuuttakaan. Ensi kerralla hän ei enää välittäisi edes muinaisen maailman järjestyksestä. Arkananmaissa tulisi olemaan tilaa enää vain yhdelle pyhimykselle ja kansalle. Yhdelle herrakansalle.

Luku 1: Pyhä päivä

Sinä loppukesän poikkeuksellisen lämpimänä päivänä, muutoin niin rauhallisen ja hiljaisen Edenin kaupungin keskusta oli täynnä elämää. Se vilisi väkeä yhteiskunnan jokaiselta tasolta ja jopa maaorjien oli sallittu poistua pelloiltaan seuraamaan ylellistä tapahtumaa, joka järjestettiin vain kerran vuosikymmenessä.

Koko väenpaljous oli keskittynyt tiiviiksi, kova ääniseksi masaksi kaupungin keskusaukiolle. Tunkeilevan väenpaljouden keskellä kauppiat kaupittelivat tuotteitaan, kuninkaan- ja uskonmiehet pitivät puheitaan ja kansa kuhisi. Se päivä oli päivä, jolloin suureen Arkananmaiden alueeseen kuuluvan Asgarheimin valtakunnan palvelukseen kastettaisiin uunituoreita saarnaajia.

Saarnaaja oli tuon pohjoisen maan kunnioitetuin ammatti siihen aikaan, mihin tarinamme sijoittuu, sillä vaatimukset saarnaajaksi valmistumiselle olivat erityisen kovat. Tullakseen saarnaajaksi, oli kokeellaan ensinnäkin synnyttävä varakkaaseen perheeseen, suoriuduttava kymmenen vuoden tiukasta koulutuksesta eristyksissä ulkomaailmasta sekä vannottava kymmeniä valoja, joita rikkoessaan saarnaaja tai saarnaajakokelas voitiin tuomita jopa kuolemaan. Saarnaajat koulutettiin pienessä ja kolkossa linnoituksessa, jota kutsuttiin pyhän ykseyden pyhäksi luostariksi. Vain harva tiesi tarkkaan missä se sijaitsi, sillä sitä tietoa ylipappi ja vanhemmat saarnaajat eivät jakaneet aatelisillekaan. Eivätkä edes kuninkaalle! Saarnaajakokelaatkin kuljetettiin sinne ja takaisin silmät sidottuina, umpinaisissa vaunuissa.

Työssään saarnaajat toimivat ylipapin alaisuudessa, johdattaen kansaa elämän poluilla kohti suurta ykseyttä, jolloin maailman jokainen elävä olento yhdistyisi täydelliseksi harmoniseksi kokonaisuudeksi.

Jotta tämä ykseyden autuus toteutuisi, olisi Asgarheimin valtakunnan ahkeran kansan vielä tyydytettävä neljä julmaa, Maailmanpy-

himyksiksi kutsuttua jumalolentoa avokätisillä uhrilahjoilla. Ja jotta jokavuotinen uhraus saataisiin suoritettua, oli jokaisen kansalaisen kannettava tunnollisesti kortensa kehoon omalla, hänelle määrättyllä paikallaan. Eikä yhdenkään ihmisen osa todellakaan ollut helppo. Suurimman osan kohtalo oli syntyä, elää ja kuolla pelloillaan, maan orjana. Toki maassa oli muitakin ammatteja ja niin kutsuttuja vapaita kansalaisia, mutta kaikesta tuottamastaan oli tämän ahkeran kansan vielä uhrattava aimo osa, vielä jonakin päivänä koittavan pyhän ykseyden eteen. Vuodesta toiseen he raatoivat, mutta eivät kaatuneet, sillä nuorempi sukupolvi otti aina vanhemman paikan. Kaiken he tekivät vain siksi, että suuren ykseyden koittaessa he kaikki saisivat tuntea iankaikkisen autuaan onnen.

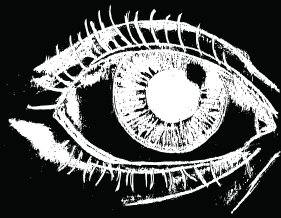
Sellainen oli Asgarheimin valtakunnan ainoa usko sekä totuus ja se hallitsi sen kaikkea elämää. Mikäli kukaan uskalsi rikkoa pyhää paikkaansa tarkkaan suunnitellussa maailmankaikkeudessa, saatettiin hänet hyvässä lykyssä tuomita vankeuteen suurille Syntivuorille maan kaukaisimpaan kolkkaan, mutta kuitenkin yleisin rangaistus oli kuolema. Niinpä järjestystä harvoin rikottiin ja saarnaajat auttoivat sanoillaan niitä, joiden taakka tuntui ylitsepäsemättömän raskaalta.

Tänään tuo ahkera ja nöyrä kansa oli kokoontunut seuraamaan suurta seremoniaa, jossa heille annettiin uusia pyhääkin pyhempitä ja kaikesta synnistä puhtaita saarnaajia. Toimitus tapahtui Edenin, joka oli Asgarheimin valtakunnan pääkaupunki, kauniissa katedraalissa. Se seisoi puhtaan valkoisena ja ylväänä keskusaukion pohjoispäädyssä, kivisine torneineen sekä marmorisine kattokupoleineen. Jylhä rakennus oli kaunis näky keskipäivän sumuisessa harmaudessa ja se tuntui suorastaan hohkaavan uskoa parempaan, poikakuoron ylvään hymnin rai-kuessa sen sisuksista kuuliaan kansan korviin.

Ihmiset tungeksivat katedraalin ovilla, satojen vartijoiden pitäessä heitä aloillaan, nähdäkseen edes vilauksen sisällä olevista uusista saarnaajista, aatelisista tai kuninkaasta. Parasta olisi kuitenkin kuulla

itse Edenin ylipapin, joka oli myös kuninkaan nuorempi poika, Abel Nesgesiksen puhe. Ylipapilla kun kerrottiin olevan yhteys jopa suureen ykseyteen. Vain hän tunsi, kuinka lähellä maailma oli yhdentymisen autuutta ja kuinka paljon sen eteen vielä olisi uhrattava.

Katedraalin sisätilat olivat koristeelliset ja osin jopa pelottavat. Vaikutelma oli korea, vaikka sisällä löyhkäsikin hivenen imelä ja tunkkainen haju. Kullan hohtoiset seinät olivat kauttaaltaan kiiltävät ja niihin oli maalattu kammottavia, mutta kauniita kuvia alastomista, pilvien päällä taistelevista ihmisistä ja heitä rienaavista haltiaolentoista. Haltiaolentoilla oli muutoin ihmisen ulkokuori, mutta niiden suut olivat suuret ja ihonsa suomuinen. Pilvien alapuolella kiemurteli kiilusilmäisiä lohikäärmeitä, joiden suurista kidoista näytti valuvan kuolaa kuin vuolaina virtoina, aivan kuin ne olisivat nälkäisinä odottaneet lihaisaa ateriaansa. Katedraalin takaseinää hallitsi kuva suuresta, aina ja kaikkea valvovasta ykseyden Silmästä, jonka kerrottiin tarkkailevan kaikkea mitä maailmassa ikinä tapahtui. Silmän alapuolelle oli maalattu vihainen, kärsivä sekä kahlehdittu, mutta kuitenkin muita lohikäärmeitä paljon suurempi lohikäärme, jota pitelivät aloillaan neljä pyhää ja julmaa huppupäistä Maailmanpyhimystä, joiden käsissä valta maailman kohtalosta uskottiin olevan. Kaikesta karmeudestaan huolimatta kahlehdittu peto näytti pelkäävän suurta Silmää. Suuri lohikäärme kuvasi Asgarheimin uskossa rienaavien haltiaolentojen ja pilvien alapuolella kärkevien lohikäärmeiden johtajaa, joka houkutteli ihmisiä haltialaumansa avulla alaisuuteensa ja joka pystyttäisiin lyömään vain palvelemalla kuuliaisesti pyhää ykseyttä. Mutta ennen kuin ykseys koittaisi, olisi tuo julma peto pidettävä kurissa neljälle Maailmanpyhimykselle maksettavilla uhrilahjoilla. Kaikkein kauhein kohtalo Arkananmaiden ihmisiä kohtaisi, mikäli uhrilahjat olisivat riittämättömiä ja kansa tottelematonta. Silloin tuo ahnas suuri lohikäärme, rienaavien haltioiden johtaja pääsisi valloilleen ja kutsuisi maailman laidoilta muutkin lohikäärmeet mukaan syöksemään Arkananmaat ikuisen turmioon. Eikä Arkananmaista kukaan voinut paeta, sillä niitä ympäröivät maailman

"Vuodesta toiseen he raatoivat, mutta eivät kaatuneet, sillä nuorempi sukupolvi otti aina vanhemman paikan. Ja kaiken he tekivät vain siksi, että suuren ykseyden koittaessa he kaikki saisivat tuntea iankaikkisen autuaan onnen."

Valontuoja on tarina jossa on sanomaa, mikäli vain kykenee näkemään tulta syöksevien lohikäärmeiden, haltioiden ja hengästyttävien, toiminnalla höystettyjen kohtauksien läpi. Se kertoo ihmisistä, rakkaudesta ja valinnoista. Se kertoo elämän kiertokulusta.

Tämä tarina kertoo eräästä salatusta maailmasta, Arkananmaista, missä mikään ei välttämättä ole sitä miltä näyttää. Tarinan päähenkilö, Johannes on juuri astumassa isänsä jalanjäljissä Asgarheimin valtakunnan kuninkaan kaartin palvelukseen, mutta huomaa pian olevansa paljon suurempien, koko maailmaa vavahduttavien tapahtumien polttopisteessä. Ulkomaailma on sodan ja kaaoksen partaalla, kiitos esiripun takana juonittelevan salaseuran, mutta mikä on totta ja mikä valhetta Johanneksessa itsessään? Entä onko millään valinnoilla mitään merkitystä tässä harmaassa maailmassa, joka tuntuu auttamatta niin muuttumattomalta ja julmalta?

Olkoon tämä tarina niille, joilla on korvat jotka kuulevat sekä silmät jotka näkevät.

